

»περιορίζουνε λοιπόν την έπιρροή εκείνων που

»καμώνονται πως τιμούν, και την μικραίνουν
»τόσο, που μόλις φαίνεται. Για να είναι καθαυτό
»λογικοί, πρέπει τότες να μη μεταφράζεται και
»να μη βεβηλώνεται μήτε ο Σαιξπήρος, μήτε
»ο Ντάντες, μήτε οι μεγάλοι Λατίνοι, μήτε
»κανένας άλλος έξοχος ποιητής του κόσμου που
»δεν έτυχε να είναι πολίτης της νέας Αθή-
»νας. Είχαμε τέτοιες φιλονεικίες και στη δική
»μας χώρα τότες που πολλοί και σπουδαίοι
»καταδίκασαν τη μεταφραση της Αγ. Γραφής
»σε γλώσσα που μπορούσε να καταλάβη ο
»έχλος. Θα είταν ίσως πιο εύκολόνοιωστη ή
»κατακραυγή των Αθηναίων αν άξαφνα προ-
»τείνανε να ξαναπλαστή η εθνική τους γλώσσα
»και να ξαναρθή στην καθαυτό κλασσική. Δέ
»φαίνεται όμως να ζητούν τέτοιο πράμα. Μα
»κι αν το ζητούσανε, θα σήμαινε δίχως άλλο
»πως πίσω πηγαίνουν, κι όχι μονάχα σε τούτο
»παρά σε όλα τους. Για να γίνει μεγάλο ένα
»Έθνος πρέπει να λογιάζη τα μελλούμενα κι
»όχι τα περασμένα. Ένα και μονάχο καλό
»έχουν αυτές οι προγονικές δοξες, που κεντούν
»κάπως τη φιλότιμία για καινούργιες μεγαλή-
»τερες δοξες. Ίσως το σοβαρότερο άμάρτημα
»της σημερινής Ελλάδας είναι που ζη όλόκληρα
»μέ τα περασμένα της και πολιτικά και φιλο-
»λογικά».

Η ΠΑΛΗΑ ΚΡΗΝΗ

Κρήνη με τη σκαλισμένη σου μειώπη, την κιο-
τονοποράση και πανόραμα, κοιμήσου στη σιωπή
της άνάνεμης πλάσης

Στην πέτρινη γούβα σου, τα ξερά φύλλα του
Πλατάνου, με μεγάλες νεκρές πεταλούδες, κοιμούν-
ται κι' αυτά σιωπηλά και άτιόραχα, βαρύνι στο μωση-
μεριάτικο κάμμα.

Γίγαντας σκελεθρωμένος το ψηλό δέντρο παρα-
στέκει άπάνωθέ σου με τα ξερά και γυμνά του κλω-
νάρια με τ' άσπρά του φύλλα, τα άπομεινάρι αυτά τα
θλιβερά, που ρέβουν έτσι, ση μαγαμένες καρδοϋλες.
Οι περιπλόκαμοί του δέ σε ησυχάζουν, τώρα, άδύνα-
μοι και χαλαρωμένοι και το λιοπύρι ρουφά σιγά σιγά
το νεράκι το λιγοστό της παράπλευρης ρεματιάς, που
άκίνητο καθρεφτίζει τοδρανού την αϊθέρια γλαυκή
γαλήνη.

Το νεράκι αυτό ξεχειλίσε κάποτε παραστρατι-

μονάχα χωρίς και να το κατορθώνουν. Τό γιατί θα μάς
τό παύ η δικιά εξέταση του έργου εκείνων, που τή διευ-
τούνουν, και εκείνων, που τή γράφουν.

Όταν στη τελευταία χρόνια της ζωής της ή
«Έστία», το κλητέρο οικουμενικό περιοδικό πούχε
βγει ως τότες, άλλες τή μορφή της και από άποθήκη
κάθε λογής ύφέλιμης γνώσης και κάθε λογής πνευμα-
τικής τάχτες διακεκισίας, άρχισε να γίνεται κάτι
πιο ούσιαστικό, πιο γενναίο, πιο ζωοπύροχο, άκούστη-
καν πολλές φωνές δυσχερέσκεις και στενοχωρικές, ότι χά-
λασαν, ότι πήρε τον κατήφορο στο άκατανόητο και στο
παράξενο. Και βέβαια δέ μπορούσε να γίνει κι' άλλως.
Αν δεν άκούγονταν οι φωνές αυτές, δε θα δείχνονταν
και πιο πραγματικά πια η πνοή καινούργια ζωογονούσε
τά Έλληνικά γράμματα. Έχει ξεχωριστή θέση στην
ιστορία της Νεοελληνικής φιλολογίας η «Έστία» και
η ύπαρξή της θα μείνει συγκρατητή με κάποια άναγέν-
νηση, θα θυμίζει πάντα, πως η άνάπλαση, που είχεν
άρχισει σιγά και δειλά από λίγα χρόνια, έννοιες την
ανάγκη, ότι πρέπει και να ξερνερωθει πιο τολμηρά
και πιο ούσιαστικά. Οι παλιοί συνεργάτες της «Έστίας»
ήθελαν δέν ήθελαν έπρεπε να κίνουν τόπο στους νέους
και να τους άφήσουν ελεύθερο το δρόμο για να μεγα-
λοφωνήσουν στους Νεοέλληνες, πως η πνευματική τους
ζωή δέν οδηγείται από το φώς της αλήθειας και του

σμέγο προς τη γουβίτσα σου και τα ξερά φύλλα έδρο-
σίζονταν.

Υπομονή.

Τό χεινόπωρο πάλι θαρθή και το νεράκι πάλι
θα τρέξη κελαριστό σιμά σου και οι περιπλόκαμοι
πάλι θα ησυχάζουν θολόπλεχτοι τη θλιβερή σου γύ-
μνια. Σου φτάνει αυτό.

Την παληά δόξα μη ζητάς μονάχα.

Αυτή δέ γυρίζει ποτέ.

Κανένα σύμφερο δέν την έπηρε να σου τη φέρη
πίσω.

Κοιμάται στους τάφους με τους νεκρούς...

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— K. ΠΑΛΑΜΑ: Μεταφράζετε τους Αρχαίους. Β'.

— » » » Ο Φήμιος. Ποίημα.

— N. ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Του κύρ Μιστριώτη έπιστολή.

— ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ: Η Στατιστική της Παιδείας

— ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΕΟΥ: Αρχή του Παραμυθιού.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεί στους συνδρο-
μυτές και τακτικούς άναγνώστες του τό-
κόλουθα βιβλία, σχεδόν χάρισμα :

Του ΠΑΛΛΗ την «Ίλιάδα» (δύο τόμοι
Α—Μ). Δο. 1.—

Του ΚΑΜΗΥΣΗ: όλα τα έθγα (τόμοι
έξτά: Φάροα της Ζωής, μυστικό
του γάμου.—Μις Άννα Κούζλεϋ.—

Κοϋρδοί.—Δαχτυλίδι της Μάννας.—
Άνατολή.— Βιβλίό των Συντρι-
μυών.—Στά Σύγγεφα.—Διονύσου διθύ-
ραμβοί). Δο. 3.—

Του ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ: τον «Τίμωνα τον Μι-
σάνθρωπο» μεταφρασμένο από τον
Έβλία Βουτιεριόη. Δο. 30

Του ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: τα «Σύννεφα»
τραγούδια. Δο. 50

Του Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Του Νουμά
«Φαινόμενα και Πράγματα». (1900).
Δο. 30

Τα ταχυδρομικά τα πληρώνουν οι
άγοραστής.

ώραίου. Μα η αντίδραση βρέθηκε νάναι μεγάλη. Οι
συνειθισμένοι να βρίσκουν μες στις σελίδες του άγαπη-
μένου τους περιοδικού μελοδραματικές αίσθηματολογίες
πέζες και έμμετρες άνακατωμένες με άθρα λαϊκής έπι-
στήμης και με περιεργα παρμένα όπως—όπως από δω
κι' από κει, ξεφάνιστηκαν, όταν είδαν κάποια έργασία
με μέθοδο.

Οι συνειθισμένοι να διαβάζουν την εύκολη κριτική
για κάθε ζήτημα, γραμμένη με άσυνείδητη άφροντισία
άπό κάθε σοφό της εποχής — κι' ήταν πολλοί οι
τέτοιοι — άναδρανήστηκαν δυνατά, όταν για πρώτη
φοράν αντίκρουσαν κάτι πολύ πιο μεστό και πολύ πιο
σοβαρό. Άντις για την κριτική πολυλογία του κ. Βλά-
χου, του κ. Βικέλα ή του πρώτου έφημεριδογράφου
έβρισκαν έμπρός τους μια κριτική του Καλοσγούρου,
του Παλαμά, του Πολυλά, κι' άντις για τις ποιητικές
αίσθηματολογίες του Παράσχου ή κάθε άδεξίου μιμητή
του τή τραγούδια του Μαρκουά, του Παλαμά, του
Έφραλιώτη ή όποιου άλλου άληθινού ποιητή. Τό
πράμα δέν ήταν μικρό. Οι διαγμένοι έπρεπε να φω-
νάζουν και τις φωνές τους να τις άκούσουν οι παλιοί
τους θαυμαστές και να συμφωνήσουν. Κ' έτσι έγινε.
Μα άρχισε κι' ο άγώνας, δύσκολος κι' άδικόκοπος.

Ένα κοινό, που ήταν συνειθισμένο να δέχεται
άνεξέταστα ό,τι του έδιναν, γιατί αυτό συμφωνούσε με

Ο „ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κίσκια της πλα-
τείας Συντάγματος, Όμοιοίας, Υ-
πουργείου Οικονομικών, Σταθιού Τρο-
χιοδρόμιου (Όφθαλμιατρείον), Σταθ-
μιού Υπογείου σιδηροδρόμιου (Όυό-
νοια).

Ο „ΝΟΥΜΑΣ" δέχεται από τις έπορ-
χίες και τριμηνούς συνδρομυτές, με δύο
δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ταξειδεύει στην Εύρώπη δυό τρεις μήνες
τόρα, βγάξει λόγους, κήνχει συλλαλητήρια,
δέχεται συγχαρητήρια, ένθουσιάζει, λένε,
τους Εύρωπαίους και τους άναγκάζει, με τή
λόγια του πάντοτε, να πιστέψουν πως τό Ρω-
μέτικο κατοικείται άκόμα από άνθρώπους ζω-
τανούς και πως έχει άπαράγραπτα δικαιώ-
ματα κ' επί της Μακεδονίας κ' επί κάθε άλ-
λης χώρας τέως Έλληνικής».

Ο άνθρωπος αυτός κάτι κάμνει—δέν τό
άρνούμεθα. Άλλά τό κάτι που κάμνει αυτός
έξω είναι τόσο μικρό, τόσο άδύνατο, ώστε τό
πνίγουμε μείς δω μέσα με τις πράξεις
μας τις άντιπαιρωτικές. Διαβάστε και τό
τσουχτερό άρθρο του «Φύλακα της Manche-
ster» που δημοσιεύουμε σ' άλλη σελίδα για
να πεισθύτε.

Βλέπετε, οι κουτόφραγγοί έπαψαν πια να

την πνευματική του άνερωση και του κολάκευ τή
πρόστυχη ψυχική του όρεξη, δε μπορούσε πια να δια-
μαρτυρηθει μαζί με τους έως τότε δασκαλους του για
τό άπάντεχο άναποδογύρισμα της σκέψης του και της
αίσθητικής του. Ήταν δύσκολο πολύ να παραδεχτεί
τή καινούργια πνοή, που ήθελαν να μπάσουν μέσα
στην ψυχή του. Χρόνια και χρόνια δούλευαν όλοι άπά-
νου — κάτου οι πνευματικοί του έδραγοί να του στερέ-
ψουν κάθε πηγή ζωής, να του μαράνουν τη δύναμη
της θελησής του, φέρνοντάς το σε βέβαιο κι' άνίκητο
πνευματικό θάνατο, και χρειάζονταν κάτι υπεράνθρωπο
για να τό ξεσύρουν από την κατάσταση αυτή. Τόν
άγώνα τούτο τόν είχε πάρει άπάνου της ή «Έστία»,
γιατί ήταν και τό μοναδικό περιοδικό, που μπορούσε
να ειπει, πως ήταν παραδομένο ύλίκερο στη φιλολογία
την άληθινή, όσο δυνατόν, ύστερ' από τόσο άπότομο
κι' επικίντυνο άλλαγμα. Και δέν άρχισε να δείχτει
πώσο επικίντυνο για την ύπαρξή της ήταν τό άλλαγμα
αυτό, άφου ύστερα από τρία—τέσσαρα χρόνια έπαψε να
βγαίνει. Οι περισσότεροι από τους συνδρομυτές της ήταν
άπό τό καρφωμένο στα παλιά και συνειθισμένο στην ψευ-
τιά κοινό: οι καινούργιες ιδέες και τό φώς της αλήθειας
τους φόβισε, δέν είχαν τη δύναμη ν' άνοιζουν τα μάτια
τους και να ίδούν κ' έτσι, για να γλυτώσουν άπό τό
βασανιστήριον αυτό, έπαψαν να την παίρνουν και να
τή διαβάζουν. (Άκολουθεί)